

Klub Przyrodników

ul. 1 Maja 22, 66-200-Świebodzin
Konto: BZ WBK SA o/Świebodzin nr 28 1090 1593 0000 0001 0243 0645
tel./fax 068 3828236, e-mail: kp@kp.org.pl, [http:// www.kp.org.pl](http://www.kp.org.pl)

Świebodzin, 10 stycznia 2015 r.

**Minister Środowiska
Warszawa**

dotyczy: powiększenie Karkonoskiego Parku Narodowego
sprawę prowadzi: Paweł Pawlaczyk pawel.pawlaczyk@kp.org.pl

W związku z projektem rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie powiększenia Karkonoskiego Parku Narodowego, uprzejmie informuję, że Klub Przyrodników pozytywnie ocenia projekt i nie wnosi do niego uwag mieszczących się w przewidywanym zakresie regulacji.

Jednak, w związku z rozważanym projektem, przedstawiam stanowisko Klubu Przyrodników w związanych z nim sprawach o ogólniejszym charakterze, prosząc o ich uwzględnienie w przyszłych pracach Ministra Środowiska.

1. Projektowane powiększenie KPN jest krokiem w dobrym kierunku. Jednak, naszym zdaniem, docelowa wizja systemu ochrony przyrody w Karkonoszach powinna obejmować istnienie parku narodowego w granicach obejmujących całość Głównego Grzbietu Karkonoszy, Grzbiet Lasocki oraz znaczne (najcenniejsze przyrodniczo) fragmenty Pogórza. Dopiero park w takich granicach byłby komplementarny do parku istniejącego po stronie czeskiej. Szczególnie istotne jest naszym zdaniem włączenie do KPN:
  - lasów na zach. od obecnej granicy Parku w kierunku Jakuszyc, w tym płatów świerczyn górnoreglowych przyległych obecnie do granicy Parku oraz płatów torfowych, wilgotnych świerczyn w tym rejonie,
  - lasów na stokach doliny Kamiennej na wsch. i pn. od obecnej enklawy Szklarka,
  - stoków Głównego Grzbietu między Szklarską Porębą, Michałowicami a Jagniątkowem, po linię Drogi Pod Regłami,
  - Hutniczego Grzbietu, po płat buczyn w Dolinie Czerwienia,
  - szerszego pasma lasów ponad Przesieką i Borowicami, w tym szczególnie pozostających poza granicą Parku górnoreglowych świerczyn pod Przełęczą Karkonoską,
  - rejonu Sowiej Doliny,
  - rejonu Budnik oraz szerszego pasma lasów na stokach Skalnego Stołu i Czoła,

- przynajmniej wyższych partii Grzbietu Lasockiego.

Obecnie dokonywane powiększenie nie powinno więc zamykać prac nad docelowym kształtem Karkonoskiego Parku Narodowego.

2. Proponowane korekty otuliny KPN są oczywiście zasadne. Dotychczasowe wyłączenie Borowic, Jagniątkowa i Michałowic z granic otuliny było, z merytorycznego punktu widzenia, rażąco niewłaściwe. Logiczne jest dokonane obecnie uzgodnienie granicy otuliny z granicą obszaru Natura 2000 na większości odcinków.

Jednak, rażącą wadą pozostanie wciąż brak otuliny Parku od strony Bierutowic i Wilczej Poręby.

Docelowo należałoby natomiast rozważyć model, w którym otulina KPN obejmowałaby całość pasma Karkonoszy w tak sposób, by znalazły się w niej wszystkie miejscowości związane z Karkonoszami – w tym Karpacz, Przesieka i Szklarska Poręba. Jest to istotne, ponieważ procesy urbanizacyjne w tych miejscowościach znacząco oddziałują na krajobraz Karkonoszy chroniony w Karkonoskim PN – w tym w szczególności na krajobraz postrzegany z terenu KPN oraz na ekspozycję grzbietu Karkonoszy (KPN) postrzeganego od ich podnóża. Obecna ochrona krajobrazu miejscowości podkarkonoskich jest tymczasem niewystarczająca.

3. Z punktu widzenia techniki legislacyjnej wątpliwości budzi podwójne lub potrójne umieszczanie w akcie prawa norm, które powinny być tożsame lub wynikać z siebie, np.:

- definiowania formy ochrony przyrody przez wykaz działek ewidencyjnych i jednocześnie zamieszczania opisu jej granicy w postaci listy współrzędnych;
- zamieszczania opisu granicy i jednocześnie podawania powierzchni formy ochrony przyrody lub otuliny w ha, tj. pola wieloboku zamkniętego zdefiniowanymi już granicami;

Zdajemy sobie sprawę, że umieszczenie tych informacji w akcie prawa będącym podstawą istnienia formy ochrony przyrody jest wygodne ze względów praktycznych, udostępnia bowiem użytkownikowi aktu te informacje, których on najczęściej poszukuje. Jednak, w praktyce nie jest całkiem pewne zachowanie pełnej tożsamości opisów granicy dokonanych dwoma różnymi metodami (choćby ze względu na dokładność identyfikacji współrzędnych punktów, jak również ze względu na możliwość popełnienia błędu), jak również niskie jest prawdopodobieństwo dokonania zupełnie bezbłędneho zliczenia powierzchni (nie wiadomo, czy jako „powierzchnię” rozumie się powierzchnię geometryczną wieloboku zamkniętego granicami, czy też sumę powierzchni ewidencyjnej działek znajdujących się w granicach – te dwie wartości nie są nigdy tożsame). Praktyka wskazuje, że często rodzi to problemy interpretacyjne – w przypadku ujawnienia rozbieżności, nie jest jednoznaczne, który opis granicy należy traktować jako wiążący.

4. Praktyka włączania w granice parków narodowych – form ochrony przyrody, nieruchomości nie mających walorów przyrodniczych, ale niezbędnych do funkcjonowania parku narodowego – osoby prawnej, budzi pewne wątpliwości.

Zdajemy sobie sprawę, że praktyka włączania takich „gruntów technicznych” w granice parku narodowego jest niezbędna dla skutecznej ochrony praw parku narodowego do tych nieruchomości. W istniejących obecnie realiach uważamy tę praktykę za słuszną i zasadną, zdajemy sobie bowiem sprawę, że w przeciwnym razie nieruchomości parku byłyby narażone na próby interpretacji prawa w sposób prowadzący do odbierania ich przez inne podmioty.

Wydaje się nam jednak, że logiczniejszy byłby jednak system prawny, w którym park narodowy – osoba prawna mógłby swobodnie, w celu realizacji ochrony terenu parku narodowego – formy ochrony przyrody, posiadać potrzebne do tego

nieruchomości i inny majątek także poza granicami formy ochrony przyrody; np. grunty i budynek swojej dyrekcji, obiektów edukacyjno-interpretacyjnych, leśniczówek ew. mieszkań służbowych. Włączanie takich nieruchomości w granice formy ochrony przyrody nie ma uzasadnienia przyrodniczego i skutkuje bowiem niepotrzebnym rozciąganiem na nie zakazów z art. 15 ustawy o ochronie przyrody, które następnie trzeba dopiero wyłączać, np. zapisami planu ochrony parku, statusem ochrony krajobrazowej itp.

System taki musiałby jednak gwarantować, na poziomie ustawowym, skuteczną ochronę praw parku narodowego do takich nieruchomości, co jak na razie nie ma miejsca. Wymagałoby to zapewne zmian legislacyjnych na poziomie ustawy.

z poważaniem

do wiadomości
Dyrektor Karkonoskiego Parku Narodowego